

Radnóti

2006. október

A Radnóti Miklós Gimnázium hivatalos diáklapja.

Kiadja: Radnóti DÖK

Ára: 40 Ft

1956

35 ÉV SPANYOLORSZÁGBAN

Beszámoló 12-13. oldalon!

Mitől Kísérletli a Radnóti?

GIMNÁZIUMISMERET

Részletek a 14. oldalon!

Nyertünk, de mégis vesztettünk

Cikk az 5. oldalon!

Negyvennyolc és ötvenhat

cikk a 9. oldalon

BESZÉLGETTÜNK...

CSANAKY ATTILA TANÁR ÚRRAL

Részletek a 8-9. oldalon!

Vincze István tanár úrral

EGY ÉV BRÜSSZELBEN

Bővebben a 11-12. oldalon!

Dalí úton, útfélen

Részletek a 8. oldalon!

SZÓRAKOZÁS

Egy kis „nem suli”

Cikk a 14. oldalon

VICTORIA CHARLOTT UHLICH BESZÁMOLÓJA

Avagy milyen a magyar élet egy berlini lánynak

Németországi cserediák vagyok, és egy évet fogok itt, Magyarországon tölteni. Augusztus 16-án érkeztem Budapestre és augusztus 19. óta a fogadócsaládomnál lakom Szegeden.

Szerintem Szeged gyönyörű város. Összehasonlítva Berlinnel, ahonnan jöttem, természetesen kicsi, de nagyon tetszik a belváros a régies házaival és a terekkel, ahol sok ember a szökőkutaknál ül, és csak beszélget. Ezen kívül szeretem a Kárász utcát a kis boltokkal és kávézókkal, mert ha végigsétálok rajta egy nap-sütéses délutánon, vagy este a lámpák fényénél, kicsit olyan, mintha egy mediterrán városban lennék. Berlinben nincs egy ehhez hasonló főutcánk, hanem sok száz ilyen utca van, ami magába foglal előnyöket és hátrányokat egyaránt. Szegeden úgy tűnik, mintha mindenki egy helyre járna: az emberek a Kerek Perecnél találkoznak, és a Sörkertbe vagy egy klubba mennek, és ott olyan, mintha mindenki ismerné egymást. Ellenben Berlinben minden nap új emberekkel lehet találkozni, és az utcán sétálva néha-néha mindenféle nemzetiségű embert látni. Nagyon szeretem, hogy Berlin ilyen nagy és multikulturális város, de másrésről jó lehet ismerni mindenkit, akivel találkozol, mikor szórakozni mész a hétvégén. A tömegközlekedés illetően azt kell hogy mondjam, hogy Berlint részesítem előnyben, mivel nálunk mindenféle tömegközlekedési eszköz megtalálható, és éjjel is nagyon gyakran közlekednek. Ezért bárhová nagyon gyorsan el lehet jutni busszal, villamossal, metróval, földalattival vagy taxival, és így az ember teljesen független. Ezzel szemben én itt, Szegeden nagyon messze lakom a belvárostól, és pl. reggel a vendéglátóimnak engem és a gyerekeket, akikkel együtt lakom, el kell vinnie autóval az iskolába. Ezen túl Berlinben sokkal többféle lehetőség van eltölteni a szabadidőt. Minden sokkal nagyobb — óriási házak, utcák, parkok és terek, habár néhányuk nem éppen a legszebb — és a város egyes részei nagyon modernek. Más részek tele vannak klubokkal, bárokkal és kis kávézókkal: ezért nagyon jól lehet szórakozni éjjel.

Egy másik dolog, amit szeretek Magyar-

országon, hogy minden nagyon olcsó — ez kicsit furán hangozhat, de gyakran csak a felét (v. még kevesebbet) fizetek egy dologért, mint amennyit Berlinben. Annak ellenére, hogy még csak két hónapja élek itt, nagyon sok fesztiválon, ünnepségen voltam már. Így pl. már ettem halászelevet több száz emberrel, és keresztülmentem az egész városon biciklivel és görkorival. Ezt nagyon nehéz lenne megszervezni Berlinben, mert óriási a forgalom, és több napig tartana keresztüljutni a városon (noha nagyon sok program van, de nem lehet az összeset a belvárosra korlátozni) De itt, Szegeden úgy tűnik, mintha könnyű lenne megszervezni ezeket a kezdeményezéseket, ahol mindenki egy helyen találkozik, és együtt ünnepel, bulizik a többiekkel.

Ha választanom kéne, azt mondanám, hogy a szegediek kicsit kedvesebbek, mint a berliniek, de igazából ezt nem lehet így kijelenteni, mert mindenhol van sokféle ember. Csak azt mondhatom, hogy sokan, akikkel talákoztam Szegeden, nagyon kedvesek és segítőkészek voltak, ám a berliniek mindig rohannak. És ezért gyakran kissé egoistáknak tűnnek, és ezzel nem is törődnek. Majdnem mindennap tapasztalom, hogy általában a magyarok elég sokat esznek és szeretik a hagyományos ételeiket (de más típusú ételek is találhatóak), mint ahogy megpróbálják tartani a hagyományokat az életük minden területén, legalábbis ahogy én látom, ez pedig a legtöbb esetben nagyon jó szokás.

A magyar oktatási rendszert kicsit jobban szeretem, mint a németet: nálunk az általános iskola hat évig tart, azután 12 évesen el kell határozni, milyen középiskolába akarsz járni, ami szerintem kicsit korai ahhoz, hogy az ember eldöntse, mivel akar majd foglalkozni. Ha a gimnáziumot választod, hét évet fogsz ott tölteni, és utána jelentkezhetsz egyetemre. Egy másik dolog, amit jobban szeretek Magyarországon, hogy korábban ki lehet választani, hogy milyen irányba akarsz specializálódni, és szerintem ez nagyon jó, mert nagyon jól meg lehet tanulni az adott tárgyat. Németországban nagyon keményen kell tanulni a jó jegyekért, ami tulajdonképpen ugyanígy van Magyarországon is, de

itt több emberen látszik, hogy tényleg törődik a jegyeivel.

Szerintem a Radnóti nagyon szép iskola. Az iskolai élet szokásai azonban nagyon eltérnek attól, amelyek a mi iskolánkban vannak. Ezért van az pl. hogy én mindig elfelejtek felállni az óra elején, mert nálunk nem kell így tenni. Ezenkívül nekem, furcsa, hogy a folyosó egyik oldalán egymás mögött állva kell várunk a tanárt, aki aztán beenged minket a terembe, és két tanuló-
nak el kell mondania, hány diák van az osztályban, és ezt meg kell ismételniük egész nap — még akkor is, ha két óránk van egymás után ugyanazzal a tanárral. Nálunk a tanár csak megkérdezi az első órán, hogy ki hiányzik és beírja a naplóba. És csak pár ember van, aki kimegy a szünetben egy kis friss levegőt szívni. A mi iskolánkban majdnem mindenki kimegy, de ennek az is lehet az oka (mint Magyarországon is), hogy sok fiatal dohányzik, és ezt meg is tehetik a szünetekben (amelyek egyébként hosszabbak). Aztán a Radnótiban régi diákok

képe lóg majdnem minden falon. Ez szép szokás, de nálunk nincs ilyen. Tulajdonképpen az egész tanítás másképp zajlik: itt a tanár majdnem az egész órán beszél, és nekünk jegyzetelni kell. Németországban sokkal inkább részt kell vennünk az órán, pl. el kell mondanunk a mi álláspontunkat, és hogy mit tudunk a témáról. Így majdnem egész órán jelentkeznünk kell, hogy jó szóbeli jegyeket kapjunk (ami itt Magyarországon nincs), mert ezek tulajdonképpen az év végi jegyek 40-50%-át teszik ki. Ezen túl azt hiszem, az egész magyar tanterv teljesen más, és Magyarországon több diák van egy osztályban.

Összefoglalásul azt modhatom, hogy nagyon sok különbség van Magyarország és Németország között, legalábbis ahogy eddig tapasztaltam, még akkor is, ha ez csak sok apróság, amihez az ember hozzászokik a mindennapi életben.

FORDÍTOTTA: ORBÁN RÉKA 12.B

A piros Daciától Brüsszelig

AVAGY INTERJÚ VINCZE ISTVÁNNAL

Vincze István tanár úr matematika és fizika tanár, bár az elsősök kivételével szerintem mindenki ismeri így, vagy úgy. Saját bevallása szerint van, aki már a fiai révén. Az én osztályomat is tanítja matematikából, de sajnos nemsokára meg kell válnunk tőle, ugyanis Brüsszelbe „költözik” egy évre, mivel ott fog tanítani. Ebből az apropóból (és mert még nem adott interjút a RadnótiSokknak) született ez az interjú. Szerettem volna kicsit elrugaszkodni a megszokott tanárinterjúktól, próbáltam mást és máshogy kérdezni, mint a többiek. Remélem, sikerült. De persze a megszokott kérdések sem hiányoznak.

Hol született Tanár Úr és mikor?

1960-ban születtem a Halak jegyében Tolna megyében, egy kis faluban, Kölesden. Ez az utolsó kuruc győzelem helye. 1708. szeptember 2-án Béri Balog Ádám csapatai itt győzték le a labanc-rác seregeket. Én az utolsó olyan nemzedék közé tartozom, akik nem kórházban születtek, hanem baba segített a világra. Általános iskolába szülővárosomba jártam.

A gimnáziumot hol végezte el?

Nagyon nehéz volt elszakadni otthonról, de meg kellett tenni, hogy középiskolába járhassek. Vegyipari szakközépiskolába szerettem volna elmenni, de akkor a jelentkezési lapon fel kellett tüntetni, hogy ki milyen orvosi leletekkel rendelkezik. A szemészeti vizsgálatnál kiderült, hogy szintévesztő vagyok, ami ebben az iskolában kizáró ok volt. Akkor az általános iskolai igazgató, aki a fizika tanárom volt, ajánlotta, hogy menjek el Bonyhádra gimnáziumba. A fizikaeredményeim miatt felvettek. Végül rájöttem, hogy nagyon jó döntés volt. Természetesen kollégista voltam, egy nagyon szigorú kollégiumban. Ott csak egyszer lehetett hazamenni havonta, de akkor is csak ha jól tanultunk. Nagyon szigorú napirend szerint éltünk, tanultunk.

Diákcsínyek mennyire voltak jellemzőek?

Éppen a szigorú szabályok miatt volt érdekes a dolog. Arra emlékszem, hogy a fiúk és a lányok nagyon szigorúan el voltak különítve. Ennek volt jó oldala is, mert ha valahogy mégis sikerült összehozni, az teljesebbé tette a kapcsolatokat.

Voltak különböző akciók. A diákok között nagyon jó kapcsolatok alakultak ki, amelyek a mai napig megvannak. Nem is ötévente találkozunk, hanem évente. A gyerekeink is nagyon jól ismerik egymást. Számomra ez a négy év nagyon meghatározó volt.

Egyetemre Szegeden járt. Ez hogyan alakult így?

Körülbelül ugyanaz a történet, mint a nyolcadik osztály utáni továbbtanulásnál. A Műszaki Egyetemre akartam menni a villamosmérnöki karra. Jártam felvételi előkészítő táborokba, megismertem a leendő évfolyamtársaimat. Az utolsó pillanatban derült ki, hogy a szintévesztésem miatt nem mehetek oda. Úgy kellett döntenem, hogy a fizika és a matematika megmaradjon. Szerencsés helyzetben voltam, mert fizikából az OKTV első tíz helyezettje között voltam, így felvettek a szegedi egyetemre matematika és fizika szakra.

Miért döntött a tanítás mellett?

Szerintem nagyon kevesen vannak olyanok, akik már viszonylag korán, a gimnázium első éveiben eldöntik, hogy tanárok szeretnének lenni. Én is így voltam. Aztán rájöttem, hogy a tanítás nem olyan rossz dolog, mint amennyire a másik oldalról látszik. Azt gondolom, hogy az egészben a legfontosabb dolog, hogy legyen megfelelő kontaktus a tanár és a diákok között. Ha ezt sikerül valahogy kialakítani, mert nem könnyű, akkor utána már nyert ügye van az embernek, kellemessé lehet tenni minden egyes órát. Ezért az elején még meg kell küzdeni.

Mit vett az első fizetéséből?

Ötödéves voltam, amikor az első béremet megkaptam. Semmi tartalmasat. Az úgy elment. Egyébként nemrég költöztünk, és előkerültek a régi szerződések. Volt egy szerződés, amiben az igazgató úr utasítja a gazdasági irodát, hogy Vincze István ötödéves egyetemi hallgatónak a megtartott foglalkozásokért óránként negyven forintot fizessen ki.

Milyen volt az első autója?

Egy piros színű Dacia volt. Körülbelül 20 évvel ezelőtt vettem. Később eladtam. Egy székely vette meg. Nagyon boldog volt, mert vigyáztam rá, így nagyon újszerű állapotban volt. Most valahol kinn lehet a Hargitán.

Lógás, puskázás... Tanár úr hogy áll hozzájuk? Elkövette-e és a diákoktól mennyire nézi el?

Bevallom töredelmesen, mindkettőt elkövettem. A lógás valószínűleg a szigorú kollégium

miatt volt. A puskázást is elkövettem. Nyelvekből néha-néha nagyon küzdöttem. Az angol füzetem borítóját teleírtam szavakkal. Akkor volt probléma, ha a füzetet is be kellett adni. Volt olyan, hogy a tanárnő ráírta, hogy most már jó lenne borítót cserélni. A puskázással tanárként úgy vagyok, hogy inkább megengedem, hogy a diákok használják a füzetet. Ha rendesen jegyzetelnek, akkor utána nincsen probléma. Ezzel a puskázás méregfogát húzzuk ki, és rákényszerítem a diákot, hogy rendesen jegyzeteljen.

Melyik a kedvenc együttese?

Egyértelműen a Pink Floyd vezeti a listát. A legnagyobb élményem az utóbbi években az, hogy kétszer is voltam Roger Waters koncerten a nagyobbik fiammal együtt. Az egyik itt volt Magyarországon, Budapesten, a másik június elején Berlinben.

Most melyik a kedvenc könyve?

Több is van, de nagyon szeretem és nagyon megfogott Boris Paszternáktól a Zsivágó doktor *Hogyan jött az ötlet, hogy kimenjen Brüsszelbe tanítani?*

Teljesen véletlenszerű volt. Egy beszélgetés kapcsán jött elő, hogy keresnek valakit, aki el tudná vállalni, hogy egy éven keresztül matematikát és fizikát tanítson. Egy keddi napon halottam először erről, és délután már jött a telefon Brüsszelből, hogy ha úgy gondolom, hogy igen, akkor jó lenne, ha válaszolnék, mert szerdán már döntenek is arról, hogy ki kapja meg az állást. Nagyon nem volt idő arra, hogy gondolkodjak rajta, és még mindig nem vagyok túl azon, hogy ezt teljes egészében feldolgozottnak tekintsem. De akkor azt mondtam, hogyha a feltételek nem elviselhetetlenek, akkor igent mondok, mert ilyen lehetőség valószínűleg sokszor nem adódik.

Hol fog dolgozni?

Egy nemzetközi gimnáziumban fogok tanítani, ahova az Európai Unió különböző tagállamaiból érkező szülők gyermekei tanulnak. Egy körülbelül százfős magyar csoport van, akiket magyar nyelven fogok matematikára és fizikára tanítani. Úgy megyek ki, hogy egy év után mindenképpen visszajövök. Végleg biztos, hogy nem maradnék kinn, mert fontos számomra maga az ország és az általa biztosított, bár néha-néha kellemesnek nem is mondható környezet. Itthon csak itthon van az ember.

Nyertünk, de mégis veszítettünk

1956. ÉVI OLIMPIA

1956. Nemcsak a politikai és társadalmi életben történtek fontos események, hanem a sportban is. Ebben az évben Melbourne adott otthont az olimpiának.

Az első nehézségek az olimpia megrendezésével kapcsolatban már az odaítélés után 2 évvel jelentkeztek. Az Ausztráliában érvényben lévő szigorú állatbeviteli törvények miatt a lovasversenyek megrendezésének helyét Stockholumba kellett áthelyezni. A legsúlyosabb problémát azonban a Magyarországon kirobbant forradalom, illetve a szuezi válság jelentette. A magyar néppel együttérző Spanyolország, Hollandia és Svájc (az utóbbi felhívására) hazarendelte a már Melbourne-ben lévő sportolóit. Két svájci lap a magyarországi véres események elleni tiltakozásként egy sort sem tudósított az olimpiai játékokról, ugyanezen ország olimpiai csapatának tagjai kijelentették, az olimpiai szereplés helyett Vörös keresztet viseltek országunkba utaznak. A szuezi válság miatt Irak, Egyiptom, Szíria és Kína is lemondta az olimpián való részvételt. Sokan a Szovjetunió visszalépését is követelték.

A magyar csapat utazása a forradalmi időkben nem volt egyszerű. Repülőgépünk nem indulhatott Ferihegyről, mivel azt a szovjet csapatok megszállás alatt tartották, és nem engedélyezték a már megrendelt gépek leszállását. A repülőket így Prágába irányították. Olimpikonjainknak így oda kellett utazniuk. Az olimpiai lobogókkal díszített autóbusz-karavánt azonban nem engedték át a határon, így a sportolóknak csehszlovák buszokra kellett átszállniuk a határon, amelyek Pozsonyba szállították őket. Másnap indulhattak volna tovább, ám távirat érkezett: Prága nem fogadja őket. Ekkor kaptak egy Prága mellett fekvő sporttelepen szállást. November harmadikán ide érkezett meg a felszereléseket szállító busz. A szerelések között ott lapult a Kossuth-címeres zászló is, ugyanis a már a forradalom kezdete előtt elinduló „szállás-csinálók” a forradalom hírére nem voltak hajlandók az olimpiai faluban felhúzni a „sarló-kalapácsos” nemzeti lobogót. A rendezők azonban csak erről a zászlóról

tudtak, így úgy döntöttek, megvárják a csapat érkezését.

A magyar olimpikonokat szállító gépek végül november 6-án tudtak felszállni a Prágából. Többen vissza akartak fordulni, amikor megtudták, hogy szovjet csapatok november 4-én megkezdték Budapest ostromát.

A sportolók első csoportját november 10-én fekete karszalaggal, a himnuszt énekelve várták a melbourne-i magyarok a repülőtéren.

Azokban a vérzivataros napokban, amikor nem működtek a telefonok és a táviratok sem mindig értek el a címzettekhez, sportolóink 9 arany-, 10 ezüst- és 7 bronzérmét szereztek.

Az Urányi János-Fábián László kajakkettős szerezte meg az első olimpiai, és egyben a magyar kajak-kenu sport első aranyérmét. Papp László harmadik olimpiai aranyérmét szerezte harmadik olimpiáján, kardcsapatunk is aranyérmét szerzett, egyéniben Kárpáti Rudolf diadalmaskodott. Az olimpia magyar sztárja Keleti Ágnes volt. Felemás korláton, talajon, valamint gerendán is a dobogó legfelső fokáig jutott, valamint tagja volt a győztes női kéziszer csapatnak.

Az olimpia csúcseménye, azt hiszem, mégis a vízilabdadöntő volt. Válogatottunk a szovjet csapattal csapott össze. A magyarok mellett, hogy olimpiát akartak nyerni, egy kicsit vissza is akartak adni abból, ami Magyarországon történt. A szovjet játékosok semmiről sem tehetek, jó barátságban voltak a magyar csapattal. De melegítőjükön mégiscsak ugyanaz a felirat szerepelt, mint az orosz tankokon. Az uszoda majd' felrobbant a magyar szurkolótábor hangjától. A hangulat akkor hágott a tetőfokára, amikor Prokop a meccs vége felé közeledvén víz felett megütötte Zádor Ervint, úgy, hogy a magyar játékosnak a szeme alatt csúnyán felrepedt a bőr. Amikor a vérző játékos elvonult a tribün előtt, a szurkolók között elszabadultak az indulatok. A meccset végül 4:0-as magyar győzelemmel fújták le.

Sajnos a forradalom végeredménye más lett...

Irodalom

ÍGY ÍRUNK MI

ÚJ NAPRA VIRRADUNK...

Új napra virradtunk,
Csend van, magányos csend.
A kihalt utca porában
Rend van, szigorú rend.

ELBÚVÖLT A...

Elbúvölt a hosszú táj,
Ülök itt, bennem a Magány
Talál társat, s én megosztom
Magánnyal a magányom
S majd meglátom, mi vár.
S ha sokat várok, csend lesz,
Az élet csöndje elvesz.

SUTTOGÓ, SUHOGÓ HANGOK

Az iskola, az életem, hangok,
Suttogó, suhogó, sasoló hangok
Suttogva görnyedve,
Meghalok könnyörögve.
Suttogó, suttogó hangok felém-
Szaladnak, futnak felém...
Suttogó, suhogó, sasoló hangok
Lesnek, s megölnek ha alszok,
S suttogva, suttogva hallom,
Meghalok, ha ez lenne sorsom.
Búcsúzom az életemtől,
Suttogó, suttogó lelkemtől,
Suhogó, sasoló hangoktól,
Minden szép baráti arctól.
Suttogó, suhogó, sasoló hangok,
Megölnek, ó megölnek, ha alszok.

BÉKE

Tudom, sokan mondták már, mi a béke, s mégsem érzi senki szükségét, csak a hiányát. A hiányát, annyi háborúban, arra várva, mikor jön már el. A hiányát, mikor katonák halnak meg a frontokon. A hiányát, ha csak egy csendes délutánra vágyunk.

Tehát mi is a béke? A béke csodás szövedéke a reménynek, nyugalomnak és az optimizmusnak, azoknak a dolgoknak, melyek biztonságot adnak, amittől biztonságban érezzük magunkat.

De tényleg csak ennyi lenne? Tényleg csak erre vágytunk, s vágyunk? Talán a választ nehéz megadni, s arra is, hogy mi a béke, hiszen oly sok jelentése van, oly sok ember számára.

A béke jelentése rajtunk múlik, igazán, csak rajtunk, hogy mit tekintünk annak, hogy mit várunk el tőle, a szótól, mely csak betűk, hangok sora, de jelentése óriási...

SEJTELMES ESTE

Fekete volt az este, csak a kandalló tüze adott világot nekünk. Az ablakon besütött a Hold az erdő tetejéről. Sejtelmes árnyékot vetettek a fák, idelenn pedig a kanapé és a könyvespolc. Ha egyedül lettem volna, a frász jött volna rám, de a bátyám mellettem olvasott. Az égő fa pattogott, meleget adott, odakint farkasok vonyítottak az ég ezüsttányérjára. Felálltam, és az ablakhoz sétáltam. Odakint a Hold ezüst sugarai adtak világot, ahogy visszaverődtek a hófehér tájról. Sehol nem láttam mozgást, egy állat sem járt odakint, aki élelmet keresne a téli fagyban. A fák megmozdultak, a szél elkezdett fújni, s az egyik fáról lefújta a havat...átrázott a hideg, és arra gondoltam, milyen jó, hogy én itt bent vagyok, ahol a kandalló meleget ad. Visszaültem a kanapéra és a kandallóban táncoló lángocskákat figyeltem, ahogy meleget, fényt adtak ebben a fagyos téli éjszakában.

Arra ébredtem, hogy fázom. A kandallóban a műsor abbamaradt, már csak kifáradt artisták parazsa látszott. Rajtam egy régi pokróc volt, valószínűleg elaludtam, bátyám sehol sem volt. Kitakartam magam, majd megpiszkáltam a paraszat és fáért nyúltam. Ekkor vettem észre, hogy nincs. Fogtam hát egy polcon lévő viharlámpát, és gyufával meggyújtottam. Az óra szerint hajnali egy volt. Felvettem egy kabátot, egy csizmát, és elindultam fáért. A félméteres hóban lassan haladtam a farakások felé. A neszek elhallgattak, talán a fényre, vagy a hó csikorgására. Csendes volt minden. Elfutottam a farakásig, fogtam egy ruhát, kiterítettem, és elkezdtem válogatni a fákat. Épp az ötödik nagyobb darabot tettem, mikor megcsikordult mögöttem a hó. Teljesen megdermedtem az ijedségtől. Ekkor visszatért az élet az éjszakába.

A fák ágai nyikorogtak a feltámadó szélben, egy bagoly huhogva átszállt a ház felett. Hátranéztem. Mögöttem nem állt senki. Gyorsan, immár válogatás nélkül dobáltam a fákat a ruhára. Az éjszaka neszei erősödtek, és megreccsent néha egy ág is. A szívem hevesen kalapált. Berontottam a házba, majd bezártam az ajtót. Lerúgtam a lábamról a csizmát, és ledobtam a kabátot, majd a fát a parázshoz vittem. Tíz-tizenöt perc hosszú munkával felélesztettem a füzet, és ekkor nyugodtam meg, mert újra láttam a lángokat táncolni a kandalló színpadán.

A HALÁLTUSA

Teljes mértékben lehetetlen, nem lehet, pedig biztos. Meg fogok halni. Érzem a zsigereimben, az ereimben, minden sejtemben. Pedig nem is volt nagy a szúrás, pedig alig folyt vérem, pedig...Nem, nem lehet, lehetetlen, nem halhatok meg! Most nem! Nem szabad, és kész. Szemeim már kápráznak, de ez semmit nem jelent, csak megszedültem. Belekapaszkodom a falba, majd még egy lépést teszek a kihalt, sötét, fekete utcán. Csillagokat látok, csillogó gyémántok táncolnak szemeim előtt. Fejem hasogat, de ez majd elmúlik, tudom elmúlik, minden elmúlik. Kezem végigsiklik a hasamon, majd megérezem azt a kiálló tárgyat, melyet nem régen szúrtak belém. Egy kés markolatát fogom. Erőteljes mozdulattal kirántom, de ezzel érzem, minden erőm elfogy. Tudom, hogy itt a vég, de nem adom fel. Nem adhatom fel. Három gyerek vár otthon, egy francos táska miatt nem halhatok meg. Hiszen az a tolvaj csak azt akarta, csak azért szúrt le. Érzem, hogy a lábaim nem fogják tovább bírni, lerogyok a betonra, miközben a falat fogom. Nem, nem lehet. Érzem, ahogy egy könnycsepp csurog végig az arcomon, nem halhatok meg, az nem lehet. A sebhez érek, és érzem, ahogy folyik a vér a testemből. Itt a vég. A szemem elködösödik, már nem hallom az autók zaját, nem hallok zenét szólni a főút mellett. Vége, meghalok. Minden elsötétül.

Valaki beszél. Valaki hozzám szól, az Úr? Az Isten? Vagy csak az orvos. Kinyitom a szemem. Fölém hajolva, a szemembe világít, majd kijelenti, túlélem. Valaki, pontosan tudom ki, felsóhajt, felszabadult, boldog sóhajtással, mert szeret. Vége, vége a haláltusának, túlélem.

BOZÓKI VIKTÓRIA

ELVESZETT HANGJEGY

Ujjai leheletfinoman siklanak a billentyűkön, majd egyik pillanatról a másikra örült tempóban cikáznak az elefántcsontszínű dallamok termében. Hatvanöt négyzetméteres, kicsisége ellenére otthonos lakásban, a nappali pianóján játszik elmélyülten az etűdök után egy számomra ismeretlen barokk dallamot. Mögötte állok, időnként lapozom a kottát.

Ahogy a halk melódia zsong a kis, függönnyel elsötétített, félhományos szobában, úgy válik ő is egyre átszellemültebbé. Csak figyelem a kezét, minden apró mozdulatát, kis rezdülését. Az elején puhán kezdte, most pedig a számomra egyre zűrzavarosabbnak tetsző kottafejek erdejében olyan hihetetlen gyorsan nyomja le azokat a billentyűket, mintha puhán simogatná őket, és mégis feszülten, vibrálóan, arcán valami földöntúli, tisztázatlanul föl-fölvillanó fénnel.

Követem az ujjait. Olyan gyorsak, olyan hihetetlenül gyorsak... "Amilyen csak az alla breve lehet..." -suttogja alig hallhatóan. Annyira rá vagyok hangolódva, hogy még a tömör melódiák ellenére is tisztán értem. - XIV. Lajos udvarában honosodott meg. Hallottál már róla?"

-Nem, de most már ezt is tudom. Egy zongorista mellett mindig tanul valamit az ember... -tűnődöm félhangosan. A zene betölti a szobát, saroktól sarokig. Minden teljességében rámozdul, és elandalít. Annyira, hogy elfelejtek lapozni. Megteszi helyettem.

Lehunyorom a szemem, és már nem a kis lakást látom, hanem a hatalmas, barokk stílusban berendezett szalont, kiváló akusztikával. A zene ott cseng minden egyes rejtett zugban, a szekrény is beleremeg, a kristálypoharak megcsörrennek, és annyira mámorítóan, kellemesen pergő, magával ragadó, hogy alig tudják ülve hallgatni, a közönség soraiban valaki felpattan, és táncolni kezd...

Pont most hagyja abba. Így nem érhet véget! „Elfáradtam, ma már negyedik órája próbálok. Úlj ide, játssz te is valamit!” —Én? -kérdem hitetlenkedve. A kérdés zavarba ejtő. Ezek után hogyan is mernék bármit zongorázni?

Kezdem, s egyben zárom az egyetlen darabbal, amit ismerek: Für Elise. Próbálok felidézni, hogy is van pontosan, amíg kimegy az erkélyre. Lopva

rajzok kicsi, alig látható számokat a billentyűkre - csak így fogom tudni. Körülnézek a most üresnek ható szobában - mintha súlyos bűnt követnék el, mintha percek múlva megtörnék valamit, ami királyi és visszahozhatatlan.

Belép. Ujjaim lassan végigsimítják a törtfehér billentyűket. Nem, még nem merem lenyomni őket: kevésnek érzem magam hozzá, elmondhatatlanul kevésnek. Aztán mégis játszani kezdek. Hallgat. Egy ponton eltévesztem-fel-szisszen. Neki ez a darab szent; olyasvalami, amit csak hibátlanul lehet eljátszani.

Aztán összpontosítok, és belelendülök. Valamikor régen is így hangozhatott? Ekkor hirtelen kizökkenek a tempóból. Nem jut eszembe egyetlen hangjegy, pontosan a darab

kétharmadánál. Megállok, tétovázom, majd lenyomok egy másik billentyűt, amiről pontosan tudom, hogy nem az, amit keresek. Várom, hogy előjőjön valahonnan, a tudatom legmélyéről, de ez nem történik meg. Teljes tanácstalanság - még ezt sem tudom eljátszani, pedig valamikor még annyira szépen ment! Most már megbántam ezerszer is, hogy nem követtem az utasításait, nem gyakoroltam eleget.

Ekkor lép mögém, és lenyomja a billentyűt, eltalálja - pontosan azt, amelyiket kerestem, és nélküle biztosan nem találtam volna meg egyhamar, mert az évek során közös életünk kottája is elkallódott valahol...

F. É.

Dalí úton, útfélen

Salvador Dalí... Kinek mi is jut eszébe erről a névről? Van, akinek szürrealista filmje, Az andalúziai kutya vagy éppen az Aranykor, akiben remek képi alkotásai hagytak nyomot, és feltehetőleg van olyan is, akinek azonnal beugrik a karakteres, bajuszos művész arcképe. Egy biztos, aki kicsit is nyitott szemmel vagy éppen füllel járt mostanában Szegeden, az valamilyen formában szembetalálkozott a bohém, spanyolkatalán figurával. Egy német gyűjtő ereklyéből állt össze a szeptemberben megnyitott Dalí-tárlat, amellyel a Fekete Ház büszkélkedhetett.

A kiállításra a vártnál sokkal többen látogattak el, felülmúlta a Chagall iránt való érdeklődést, és a spanyol lapok sem felejtették el megemlíteni a rekordszámban elkelt jegyek mennyiségét. A nagy sikerre való tekintettel egy igen forgalmas utca még a Salvador Dalí „minősítést” is a magáénak tudhatja.

Szerintem Dalí tehetsége és sokrétősége vitathatatlan, arra azonban nem mernék fogadni, hogy a tetszés foka ugyanolyan magas mércét ütött, mint a látogatottság. A képek témái ugyanis nem egyszer kompromittálóak, és

jellemző a nagyon egyéni, szélsőséges ábrázolásmód, amely hasonlóan szélsőséges pozitív illetve negatív kritikát váltott ki a nagyközönségből. Ami összességében a legjobb, ami csak történhetett, mert célját elérte: nem közömbös.

A kiállítás vonzott mindenkit kortól, nemtől, országtól, társadalmi hovatartozástól illetve világnézettől függetlenül. A tárlat megtekintésekor találok például nevetgélő fiatalokkal, akiknek az arcán fellelhető volt a cinkos mosoly. Voltak párok, akik elégtétellel nyugtázták a pajzán megközelítést, de akadtak hüledezők, akik erkölcsi moráljának határán túl lépett a művész úr. Akadtak, akik fejük jobbra-balra forgatásával próbáltak rájönni, mi is az, amit más ért, ők pedig nem. Szóval voltak ott kicsik és nagyok, értőek és értetlenkedők egyaránt.

Mindenképpen azt gondolom, sajnálhatja, aki kihagyta a témában, formákban, technikában és színvilágban is roppant sokrétű képsorozatot, mert a szellemi táplálék akkor a legizgalmasabb, ha érdekes.

SÜCI

Negyvennyolc és ötvenhat

Egy okos történész egyszer azt írta, minden történeti munkában éppen annyira benne van a szerző kora, mint az a korszak, amelyről ír. Habár ez az írás nem „történeti” szakírás, azért a történelemről szól, így az előbbi vélekedés értelmében (amellyel többé-kevésbé egyetértek) voltaképpen mentegetőzőm: nem lehet abszolút igazságokat írni egy mégoly jelentős eseményről sem mindössze ötven év távlatából. Az objektivitást persze növeli, hogy nincsenek személyes élményeim 1956-ról (sőt, nem is éltem még akkor), ugyanakkor tény, hogy a magyar történelemnek ez az eseménye még mindig igen közeli: történelmi távlatban voltaképpen kortárs eseménynek számít, hiszen számos szereplője még köztünk él. Ezzel persze korántsem értek egyet azzal a felfogással, hogy annyiféle 1956 van, ahányan vagyunk. Ez egészen egyszerűen azért nem lehet így, mert a tények makacs dolgok. Tény, hogy Magyarországon zajlott a kommunizmus elleni első népfelkelés, tény, hogy Kádár János egy idegen, megszálló hatalom fegyveres segítségével lett az ország vezetője, és tény, hogy Nagy Imrét, Magyarország törvényes miniszterelnökét kivégezték.

Megint mások (okosok) azt írták, a magyar nép az elmúlt fél évezred alatt minden évszázadban véghezvitt egy forradalmat. Ebben a tekintetben talán érdemes egy rövid eszme-futtatásban összehasonlítani 1848 és 1956 forradalmait és szabadságharcait. Nem tudom biztosan állítani, inkább csak sokszoros tapasztalat, hogy a közvélekedés 1848-at máig „nagyobb” eseménynek tekinti, mint 1956-ot. Az alapvető probléma persze az, hogy történelmi eseményeket egyáltalán nem lehet mérlegre tenni. Nem mérvadó, hogy melyik forradalmunkban mennyi a hősi halottak száma, vagy hány embert akasztottak fel hazaárulásért. Nem mérvadó az sem, hogy milyen hosszú ideig tartott, talán csak a haditechnika fejlődésének köszönhető, hogy szabadságharcaink egyre rövidebbek Rákócziól 1956-ig.

Mégis, az emberben kialakul valamiféle

magánvélemény, még ha történész, akkor is, legfeljebb nem teszi közkinccsé (mint én most, de egye fene!). Szerintem ugyanis 1848 és 1956 között egyértelműen az utóbbi felé billen a mérleg, mégpedig a (csúnya kifejezések!) a „befektetés” és a „várható nyereség” tekintetében. Megint csak nem vagyok teljesen biztos benne, de tapasztalatom szerint történésztársaim többsége a nagy Kossuth — Széchenyi vitában utóbinak ad igazat. Én is. Annak a Széchenyinek, aki nem akart sem forradalmat, sem szabadságharcot, mert nem hitt abban, hogy ez a járható út. És végső soron neki lett igaza. Mindez persze semmit sem von le az 1849-es vértanúk hősiességéből, és eszem ágában sincs megtagadni tőlük a nekik méltán kijáró tiszteletet. De képtelen vagyok elszakadni a gondolattól, hogy van, aki felelőssé tehető a halálukért, és nem csak az osztrák és orosz oldalon.

1956 merőben más. Először is, akkor valóban spontán forradalom tört ki, ráadásul a dolognak valódi, komoly kockázata volt (1848-ban a bécsi események gyakorlatilag kockázatmentessé tették március 15-ét). Másodsor, 1956-ban nem volt más megoldás, leszámítva azt, hogy nincs forradalom és marad a Rákosi-terror; de hát mennyire más ez, mint Széchenyi fontolva haladása! Azaz 1956-ban spontán népfelkelés tört ki, mert nem volt más lehetőség.

Vannak persze közös pontok (magasztos pillanatok!), amikor például — 1848-ban és 1956-ban egyaránt — az idegen hatalom szolgálatába kényszerült magyar katona választott, hogy melyik oldalra álljon: „nyergelj, fordulj!”.

Erről meg az jut eszembe, hogy a közelmúlt egy magyar politikus 1956 kapcsán úgy vélekedett: „a barikádnak mindig két oldala van”. Hát persze, de mindig választunk. Ki így, ki úgy. És aztán viseljük a következményeket. És nem degradáljuk frídomfájtór akcióhősökké a szenvedőket.

SZÉLINGER BALÁZS

Interjú Csanaky Attila Tanár Úrral

Ha nem is az ebéd miatt, nemrégiben mégis érdemes volt ellátogatni a menzára annak, aki még nem látta Csanaky Attila tanár úr fotóit. Nem csak informatikát és fizikát tanít, sportol és vérszomjas ebekkel (vagy diákokkal) küzd meg tanárunk, hanem még szép fotókat is készít!

Első kérdésem az lenne, hogy hol töltötte diákéveit, és hogyan terelődött a reáltárgyak felé?

Baján születtem, általános iskola után pedig a Tóth Kálmán Szakközépiskolába jártam építőgépész szakra.

Mik voltak ekkor a kedvenc tantárgyai?

Legjobban a tesit szerettem, de a tanulós tárgyak közül az irodalom és a fizika volt a kedvenc. Azért nem az irodalommal tanultam tovább, mert annak azt a részét szerettem, amit nem kérdeznek a felvételin, a lexikális dolgokat (pl. életrajzok) viszont nem. Így kerültem a JATE matek-fizika szakára.

Követett el valamilyen diákcsíny, vagy emlékezetes tettet a diákévei alatt?

Diákcsíny nem igazán. Viszont kötelező volt köpenyt hordani a középiskolában, amit mindenki nagyon utált. Aztán az utolsó év végén az én indítványozásomra beszüntették a köpenyhasználatot.

Hogyan jött a képbe az informatika?

Negyedévben én és négy csoporttársam felvettük levelezőn a programozó-matematikát. Az egyikük, Gugolya László tanított a Radnótiban is.

Hogyan került a tanári pályára egyetem után?

Még ötödéven három hónapig tanítottam a Textilipari Szakközépben, egy olyan osztályban, ahol csak lányok voltak, és egy fiú. Nagy élmény volt... Azután a Csonkában tanítottam matekot és számítéchet szakközepeseknek. Az nem volt jó. Órán nagyon kezelhetetlenek voltak, minden lehetséges rosszat elkövettek, amit csak lehet egy tanárral, semmiben nem voltak partnerek. Órán kívül már inkább. A Csonka után kerültem a Radnótiba a már említett csoporttársam révén.

Milyen a radnótisok tanuláshoz való hozzáállása az előzőkhöz képest?

Természetesen itt könnyebb dolga van egy

tanárnak. Azért szeretek a Radnótiban tanítani, mert ennek az iskolának van egy jó hírneve, és ide olyan szülők íratják be a gyerekeiket, akiknek céljaik és elvárásaik vannak, akik törődnek a jövőjükkel. Mellesleg a tanároknak is rangot jelent itt tanítani.

Sokan úgy gondolják, hogy egy humán beállítottságú osztályban nehezebb reáltárgyakat tanítani (ami persze nem jelenti azt, hogy mindenkire lehet általánosítani!). Így van ez az informatikával is?

Csak a programozással, de szerintem ez is az érdeklődés hiányának tudható be.

Az informatika mellett fizikát is tanít. Melyik témakört kedveli a legkevésbé?

Az atomfizikát, mivel ez elég távol áll tőlem. A kémiai ismereteim hiányosak, így nehezebb

megérteni és elmagyarázni is.

A tanár úr 8 éve tanít itt, és a 10. T-sek osztályfőnöke. Mit is jelent T-snek lenni, és mit jelent az osztályfőnöküknek lenni?

Osztályfőnökként sokkal többet látok. Ezt úgy értem, hogy így sokkal fontosabbnak találok magát a nevelést, a tanár és diák közti jó kapcsolat kialakítását. A T-sek többnyire vidékiek, mindenkinek kollégiumban kell laknia. Van köztük olyan is, aki időközben Szegedre költözött, ennek ellenére nem lakhat otthon. A kollégiumot pedig azért nem tartom igazán jó megoldásnak, mert ilyen korban még a szülők mellett van a gyerek helye. Ez is a nevelés szempontjából fontos. Persze a kollégiumban is van egy osztályfőnökük, aki felügyel rájuk, de ez nem pótolhatja a szülőket. Aztán nehéz az ő helyzetük azért is, mert vannak olyan diákok, akik más szemmel néznek rájuk, és ezt bizony észreveszik ők is! Kapnak bizonyos anyagi támogatásokat (pl. ECDL-vizsga, nyelvvizsga, kirándulások), de emiatt nem kell rájuk irigykedni, mert az anyagi helyzetük másképp nem engedné meg, hogy sikeresen tanulhassanak tovább. Egyébként meg ugyanolyan gyerekek, mint az A-sok, B-sek, C-sek stb. Van köztük rosszabb és jobb tanuló is, mint minden osztályban.

Mivel foglalkozik szívesen a szabadidejében?

Nagyon szeretem a kutyákat. Baján van egy dobermannom. Jártam vele kutyaiskolába is, ami később hobbimmá vált. Néha Szegeden is eljárók, de nem vele, hanem más kutyákkal foglalkozom. Amikor a kutyát arra tanítják, hogy megtámadjon vezényszóra egy embert, akkor egy megfelelő védőruhába öltözött emberre ráugrik, és elkezdí marcangolni a karját. Ez vagyok én, és mi tagadás elég jól beletanultam ebbe a szerepbe.

Szeretek sportolni is. Régebben fociztam, de a térdem miatt abba kellett hagynom, ugyanígy a kosarat is, most pingpongozok és teniszezek.

Végül megkérném, hogy mondjon néhány szót a fotózásról és a kiállításáról!

Azt szeretem lefényképezni, ami szép. Remélem, ez látszik a kiállított képeken is. A képek többsége Szegeden (a fűvészkertben) és Baján készült, három pedig Erdélyben. Ahhoz, hogy szépet találjunk, nem kell messzire menni, csak jól ki kell nyitni a szemünket!

SÁRA-EREDMÉNYEK

KOSÁRLABDA:

9-10. ÉVFOLYAM:

LEÁNY: R - S 53:7

FIÚ: R - S 29:20

11-12. ÉVFOLYAM:

LEÁNY: R - S 47:16

FIÚ: R — S 35:31

ÚSZÁS: GYŐZTES: SÁGVÁRI

VÍZILABDA:

LEÁNY: R — S 6:2

FIÚ: S — R 6:0

TANÁRI: R — S 1:0

RÖPLABDA:

LEÁNY: R — S 45:3

TANÁRI: S — R 40:28

KÉZILABDA:

LEÁNY: R — S 20:16

FIÚ: S — R 40:14

FOCI:

FIÚ:

9. ÉVFOLYAM: S — R 3:2

10. ÉVFOLYAM: R — S 3:3

11. ÉVFOLYAM: S — R 3:2

12. ÉVFOLYAM: S — R 6:2

LEÁNY: R — S 1:1

TANÁRI: S — R 10:1

ÖSSZESÍTÉS: R — S 8:8

35 nap Spanyolországban

Hogy az elején kezdjem, spanyolt tanulok, lassan 4 éve, és szüleim kitervelték, hogy elküldenek egy rokonukhoz nyárra, nyelvgyakorlás céljából. Ez a rokon elég távoli, az apai nagyanyámnak az unokatestvére. Egyébként Santanderben lakik lassan 30 éve. Santanderről annyit, hogy Észak-Spanyolországban, Bilbaotól 100 km-re található. Nagyjából olyan nagy mint Szeged, de ebben nem vagyok teljesen biztos.

Június 29 -től augusztus 2-áig voltam kinn. Az odafele utam elég zavaros, úgyhogy azt hiszem erről a részről röviden annyit hogy Budapest-Milano-Bilbao helyett az utam Budapest-Milano-Madrid-Bilbao lett, azaz közel 12 órát késtem, a csomagomat meg elvesztették Milanóban.

Az első napok jól teltek a történetek kialvása után, beiratkoztam a nyári egyetemre, ismerkedtem a család tagjaival. Annyit tudni kell hogy a spanyol elitnek nem telke, meg nyaralója van mint itt Magyarországon, hanem malma. Általában minden hónapban egyszer-kétszer ott

gyűlik össze a család meg az ismerősök ,barátok grilleznek, beszélgetnek, pihennek. Én, ahol voltam, a malom bele volt építve a XVIII századi épületbe. Számomra ez volt a tipikus spanyol ház. Kétszintes, lapos tetős, kovácsolt ráccsal az ablakon és temérdek virággal a házfalon. Gyönyörű volt!

Csütörtökön érkeztem, és a nyári egyetem hétfőn kezdődött. Ez egy nemzetközi egyetem, rövidítése UIMP (Universidad Internacional Menéndez Pelayo). Nyári nyelvtanfolyamokat tartanak, 2-3 illetve 4 heteseket. Az oktatás abból áll, hogy délelőtt 9-től 12-ig nyelvtani órák és beszélgetés folyik, tudás szerint 12 fős csoportokra bontva, majd pedig választhatóan - Spanyolország - kultúrájáról ,gazdaságáról ,politikájáról és művészetéről szóló tanfolyam órái következnek. Lehet még tanulni a spanyol főzésről, illetve táncot is oktatnak .Ezenkívül minden hétvégén, szombaton és vasárnap is szerveznek kirándulásokat a környék látványosságaihoz. Egyik héten a Santillana del Mar nevű várost néztem meg, majd Nyugat-Európa legrégebbi barlangjába látogattunk el, az Altamirába. Lehet még szörfölni és vitorlázni is tanulni, amire kiváló helyet biztosít a 3 kilométeres tengerpart. Az egyetemen pedig vannak „házi bajnokságok”. Lehet focizni, röplabdázni , teniszezni. Erről a nemzetköziségről még annyit, hogy az egyetem diákjainak 70%-a amerikai, 10%-a német, 5% angol, 5% francia és a fennmaradó 10%-ba minden más nemzetiségű beletartozik. A 16 évestől egészen az 55 évesig mindenki megtalálható itt. Van, aki azt se tudja, hol van Magyarország

(franciák, amerikaiak), van olyan is, aki azt hiszi, mi itt, kis népek, szerbek, románok, csehek mind megértjük hogy mit mond a másik (olaszok), és található olyan is, aki azt is tudja, hogy Magyarország 2004 május 1-jén lépett be az Európai Unióba (németek). A városról még annyit, hogy van itt világítótorony, Casino, állatkert, egy elég híres katedrális, egy palota, ami még a mostani királyé volt., a neve Palacio de Magdalena. Most itt laknak az egyetem diákjai, ezt Residencia-nak nevezik, illetve itt rendeztek minden héten bulit a diákoknak, és akad itt még elég sok kiállítás is. Minden hétfőn volt komolyzenei koncert, illetve tanulók által összeállított színházi darab is.

Az emberek nagyon kedvesek, mindenhol képesek megszólítani és beszélgetést kezdeményezni. Kicsit hangosak ugyan, de azt meg lehet szokni. A fiúk elég rámenősek, a lányok meg mind 160 körüli magasak. Mindenki pusztit ad mindenkinek. Az éjszakai élet általában 10 körül kezdődik, és tart egészen reggelig, főleg a Semana Grande időtartalma (július utolsó hete, a város védőszentjének ünnepe) alatt, amikor is minden este van tűzijáték és programok, mind a tengerparton, mind a belvárosban. Nagy élményt jelentett még számomra, először láttam igazi spanyol flamenco-t.

A spanyol konyháról kell még említést tennem, ami számomra kész rémálom volt. Mindenhol úszott az olajban a hús, a hal vagy akármilyen étel, a salátát meg nem értették miért eszem natúran. A rákok, kagylók nem tartoznak a kedvenc ételeim közé, és nem igazán ízlett a hely nevezetessége, a Chocolate con Churros sem.

Santandertől 30 km-re található még egy igazi szafari is. Autóval kellett végigmenni rajta, hatalmas, mondhatni sietve, tartott egy napig. Kaptunk a belépőhöz egy CD-t, amin rendes idegenvezetés volt, állomásról állomásra. Volt itt még hüllőház, és medence is a fókáknak, láttam bemutatót is.

Aki teheti, mindenképpen menjen ki külföldre, és lásson világot, mert felejthetetlen élmény volt. Más szokásokkal, teljesen idegen emberekkel találkozni, és majdnem teljesen idegen nyelven megértetni magad, úgy hogy csak magadra számíthatsz.

Nagyon sok emberrel megismerkedtem, hoztam haza sok jó és rossz élményt is, de akármit is veszünk, tanulságos élményt jelentett számomra ez az egy hónap távollét. Azt hiszi majd mindenki, hogy milyen sok idő, pedig nem az. A honvággyal persze én is sokat küszködtem, de ha belegondolok, most lett csak vége a sulinak, és máris október eleje van. Gyorsan eltelt ez a nyár is.

ALTORJAY REBEKA 12.A

SZÓL A RÁDIÓ?!

Ha szeretnél részt venni az RMG hamarosan induló igazi rádióműsorának készítésében, akkor itt a nagy lehetőség! A szegedi RÁDIÓ MI nevű adó műsoridőt biztosított számunkra!

A műsor hetente egyszer lesz hallható Szeged belvárosában az FM 89.9 hullámhosszon, illetve interneten a www.radiomi.hu honlapon.

Az adás ideje: hétfőnként este 7-től 8-ig. Ahhoz, hogy az adást minél hamarabb megkezdhessük,

SZÜKSÉGÜNK VAN:

**Műsorvezetőkre
Hírszerkesztőkre és hírolvasókra
Zenei szerkesztőkre
Riporterekre
...és mindenkire, akinek egy
hangyányi ötlete és ambíciója van
újságírás és kommunikáció terén!**

GIMNÁZIUMISMERET

Avagy mitől kísérleti a Radnóti?

Nap mint nap használjuk gimnáziumunk nevét, az ellenőrzőnkön is rajta van, az országban is sokan ismerik, de mi vajon ismerjük-e? Érdeklődésünket felkeltette a kérdés: miért szerepel a gimnázium nevében a kísérleti szó. Mielőtt közölnénk a kutatásunk után napvilágra jutott igazságot, íme néhány vélemény diákjainktól, tanárainktól.

KURGYIS ESZTERT (11. M) a szünetben kaptam el és szegeztem neki a kérdést. Válasza a fantáziám határait feszegette:

Szerintem kísérleteznek benne az emberekkel... Na jó, nem. Úgy gondolom, hogy különböző tanulmányi kísérletek elvégzését teszik lehetővé a gimnáziumban. Vagy nem?

FABULYA ANDREA TANÁRNŐ szívélyesen felelt:

Véleményem szerint a matematikai osztály miatt került be ez a szó gimnáziumunk nevébe.

VARGA ANDRÁS (10. C) a büfé közelében sétált, mikor tollvőre kaptuk:

Most ez kérdés??? Szerintem az állam pénzt ad — mivel szerepel a névben a kísérleti szó-, hogy különböző szakokat tudjanak támogatni.

CSANAKY ATTILA TANÁR ÚR gyorsnyilatkozása a tanári előtt:

A matematikai osztály miatt! Valamint szerintem újfajta tanítási eszközöket is kipróbálhatnak a kollégák...

IFJ. LÁNG IMRE TANÁR ÚR kifejtése:

Még nem vették ki a nevéből? Érdekes, azt hittem már nem szerepel benne ez a név. Úgy gondolom, hogy ez egy jelző, ami utalhat arra, hogy iskola pályázati célokat tűz ki maga elé. Másrészt jelenheti az is, hogy nem mindenben kell követni a hagyományokat, lehetőség kell az új megismerésére.

HORNÁK SIMONYIK NOÉMI (11. D) egyik kezében túrósbuktával, másik kezében kávéval állt egy ablaknál, mikor meglepetésszerűen megkérdeztem, s az ő elgondolása szerint a kávéautomatából figyelnek minket (hogy férnek oda be?) és kísérleteznek velünk. Én ezt is elfogadhatónak gondolom.

VÁRHIDI GYULA TANÁR ÚR, mint ahogyan azt vártam, tudta a választ (ugye???), így az ő nyilatkozatát fellelhetitek az igazságban amit alább olvashattok...

MEZŐ TAMÁS TANÁR URAT kérdeztük meg legelőször, és ezzel együtt kalandvagyunk is alábbhagyott, mivel a tanár úr pontos választ adott a kérdésre. Így utánajárásunk végeredményét az ő szavaival közöljük:

A kérdésre a válasz még a történelem előtti időkben lelhető fel, ugyanis még Bánfalvi igazgató úr idején kapta gimnáziumunk ezt a megkülönböztető jelzőt. Oktatási kísérletek zajlottak az országban, és főleg itt, azaz Szegeden végeztek sokat, különböző tagozatok jöhettek létre, bővítve a már így is széles körű oktatási rendszert.

Így oly sok éven át iskolánk nevében maradt ez a szó, bár mára már befejeződött ez a kísérleti időszak. Szerintem a kísérleti időszak jelezte az oktatásirányítási rendszer meglazulását.

Tehát ez az igazság, ha nem is végtelen pontosságában, legalább tényekben. Ezentúl ha valaki megkérdezi, mit jelent részletesen a gimnáziumunk neve, talán tudunk neki válaszolni...

BARTHA ÉVA LILI ÉS PAPP DÓRA

Egy kis „nem sulis”

Igaz, még süt a nap, de napról napra bágyadtabban kelünk, minden reggel sötétebb, és egyre inkább észrevehetjük, hogy a virágültetvényeket leváltják a lassan, de vészjóslóan hulló falevelek. Tapasztalataim szerint mindenki arcára kiül a fáradtság, és megpecsételi hétköznapijainkat a monotonitás. Ezért is gondoltam, hogy összegezem egy kicsit az időjárás változása ellenére sem csökkenő érdekes programok sokaságát. Röviden: (majdnem) minden, ami ebben a hónapban vár ránk!

A hónap talán legszélesebb választékát kínáló programsorozata az október 1-től 31-ig megrendezett 11. Őszi Kulturális Fesztivál, amely rengeteg helyen és még ennél is több programmal várja az érdeklődőket. Szeged szinte összes ismert közösségi helye részt vesz az eseménysorozatban. Az Ifjúsági Ház például október 10-én, kedden a Cotton Club Singers és a Hot Jazz Band közös koncertjét ajánlja. Akiiket azonban a fiatalabb generáció jobban érdekel, október 19-én látogasson el ugyanide, ugyanis Egyetemi Zenekarok Fesztiválja várható.

Aki úgy érzi, tudásvágyát nem elégíti ki mindez, amit a sulis biztosít nekünk, akkor bővítheti látáskörét a Mindentudás Egyeteme előadásorozatán.

A JATE klubban mindenki a saját stílusának megfelelő bulikon vehet részt. Lesz többek között Belga és NEO koncert is.

Ha kicsit elkalandoznátok, akkor mindenképp menjetek moziba, mert olyan remek filmek várnak rátok, mint a *Volver*, amely a nagyszerű rendező, Almodóvar aktuálisan futó filmje. Októberben szintén a Belvárosi mozi műsorán megy a *Velencei kalmár*, amely Shakespeare drámájának vígjátéki elemekkel fűszerezett képi változata.

Persze, ha már október, nem szabad megfeledkeznünk az '56-os forradalomról sem, melynek okán '56 Szeged címen dokumentumfilmet láthattok a Belvárosi moziban.

Természetesen az amerikai sikerfilmek sem maradhatnak ki a felsorolásból, amelyek nagy számban megtalálhatóak a Cinema City repertoárján. Ilyen pl. a *Karib-tenger kalózái 2. része* vagy éppen Meryl Streep újdonsága, *Az ördög Pradát visel* című film.

A Grand Café is széles választékot kínál, legyen szó az okt. 21-i *Portréfilmek vetítéséről*, vagy éppen a 28-án játszódó *Fekete Doboz* filmekről.

Megkezdődött a színházi évad is. A Szegedi Nemzeti Színház remek színészek játékaival kápráztat el mindenkit. A műsoron megtalálható a *Dzsungel* könyve mindazoknak, akik szívesen nosztalgálnak egy kicsit. Persze komolyabb művek is vannak a palettán, mint pl. a *Don Giovanni* vagy a *Hamlet*.

Kiállítások sokasága is szórakoztatja a nagyérdeműt: a Kiszínházban Kárpáti Tibor grafikusművész kiállítása tekinthető meg, míg az IH Mandala üvegfestményeket tesz közszemlére.

Nem árt azonban nem csak szellemileg, de fizikailag is fittnek lenni. Szeged szerencsére azokat sem hagyja unatkozni, akik ilyen kaliberű kimozdulásra vágyanak. A MÁV kollégiumban rendszeres táncoktatáson vehettek részt, olyanokon, mint flamenco, hastánc, vagy épp hip-hop. Aki inkább egyedül vagy ismerőseivel mozogni szeretne, az használja ki a jó időt, és menjen el kocogni, vagy csobbanjon egyet valamelyik uszodában.

A számítógép előtt üldögélők figyelmébe ajánlom a www.est.hu oldalt, amelyen részletesebb programajánlót találhattok bármilyen érdeklődési körnek megfelelően.

Szóval én azt mondom, ne hagyjuk, hogy az újra beinduló magolás-tanulás effektus elvegye a kedvünket bármitől is, amit kár lenne kihagyni.

	SZOMJ	BÉRLAKÓ FIZETI	NÖVÉNYT NEMESÍT	MŰBŐR-FELE	CSATÁZ	ONNAN	ÉN, ANGOLUL	LASSAN PUSZTUL	ORVOSI MŰSZER	MŰSORT SUGÁROZ	FORDÍTOTT KETTŐS BETŰ	POLINÉZ NÉP	VELE MEGY	
IRT RÓLA	▶	▶	▶	▶	▶	▶	▶	▶	▶	▶	▶	▶	▶	S
LECSENDESÍT	▶						AGRÁR-ESZKÖZ RÉSZE NŐI NÉV	▶						
IRATCSOMÓ	▶				NŐI FÜRDŐRUHA ROSSZ HALLÁS	▶	▶			AMERIKAI HELYESLÉS NŐI NÉV	▶			
TERBIUM	▶		NŐI NÉV, BECÉZVE BELSŐ SZERV	▶				VIDÁM-MÁ TESZ POZITÍV PÓLUS	▶					
NOMEN	▶			ÉTOLAJ TÖREK- KEL KE- VERT SÁR	▶					EGYHÁZI AKTUS TÖRTÉ- NÉSZ V.	▶			
JÓL KI- FEJLETT	▶					SZÓTÁR JELZŐJE ÁRAM- FORRÁS	▶					VÉR- MEDER LEMÁSOL	▶	
A KÁLIUM VEGYJELE	▶	EREDETI SZÉF! KÉMIKUS EDÉNYE	▶				AZ USA PENZE NAGY ENERGIA	▶						ALISPÁN- JA
	SZÁLLÓ HOSSZÚ IDEIG	▶						ÜDÍTŐ- ITAL PAPÍRRA KERÜLŐ	▶				PORTU- GÁL AUTÓJEL SÍKSÁG	▶
SZELÉN	▶		FRANCIA AUTÓS ÓKORI ISTENNŐ	▶					EAK FŐ- VÁROSA MATEMA- TIKUS	▶				
... TÁRDA: TŰZOK	▶				SZINYEI ... PÁL IDEGEN SAV	▶					SZÍNES- FÉM OROSZ FÉRFINEV	▶		
KÓBOR, BOLYON- GÓ	▶					VIRÁG, NŐI NÉV IS ... REMO	▶					SZÉLEIN TAPOS! D-TŰLI KÖZSÉG	▶	
KÁROS A HATÁSA	▶			ZALAI HELYSÉG LANTÁN	▶					VILLANY- TŰZHELY KAGYLÓ BELSEJE!	▶			
ITT IS HARCOLT	▶						AFFÉLE CSATA VÉGE!	▶						
BORSODI KÖZSÉG	▶							TÁVOZIK	▶					

TOLDI MIKLÓS

IMPRESSZUM

Radnótisokk 2006. október

Felelős kiadó: Gál Béla

Segítő tanár: Plugor Magor

Főszerkesztő: Balázs Brigitta, Mezei Adrienn

Tördelőszerkesztő: Török Balázs

Grafikus: Filep Ágnes

Szerkesztők: Balogh Balázs, Bartha Éva Lili,
Bognár Zsófia, Borda Nikolett, Fazekas Éva,
Flaisz Barbara, Gillich Petra, Radics Bence,
Orbán Réka, Papp Dóra, Schmél Nóra,
Weisz Hanna

Külső munkatárs: Riener Ferenc tanár úr

Elérhetőségeink:

www.dokkeno.tkradnotisokk@freemail.huHa véleményed vagy kérésed van,
nyugodtan írd nekünk!

designbynetmano (peter.hu)

© design netmano@peter.hu

© balazs@toeroek.hu

© tartalom www.dokkento.tk